

■ NCRV-documentaire over veroorzakers van een dodelijk verkeersongeval

'In één seconde is de wereld veranderd'

Frans Bromet interviewt in de NCRV-documentaire In één klap automobilisten die betrokken waren bij een dodelijk ongeval. Hoe kunnen zij hun leven weer enigszins op de rails krijgen? TEKST: BEA KASTROP FOTO'S: SHUTTERSTOCK

Ze stapten 's ochtends in de auto om naar hun werk te gaan, naar de manege of naar een afspraak. Het leek een heel gewone dag te worden. De vijf geïnterviewden in de documentaire *In één klap* hadden geen van allen het geringste vermoeden dat aan het eind van de dag hun leven voorgoed veranderd zou zijn. Omdat in één verschrikkelijke klap iemand het leven liet tegen de bumper of de voorruit van hun auto. Eén moment van onoplettendheid, één inschattingfout, stomme pech of gruwelijk toeval. Frans Bromet interviewt vijf automobilisten die

overkwam wat iedere automobilist kan overkomen. John schepte een oude vrouw die zonder te kijken door rood liep. 25 jaar na dato ziet hij nog steeds haar gezicht tegen zijn voorruit. Anita piepte snel tussen een gaatje in de file door en zag twee bromfietzers over het hoofd. Al zeven jaar knokt ze om haar leven weer kwaliteit te geven. 'Je kan het niet terugdraaien. In één seconde is de hele wereld veranderd', vertelt ze aan Bromet. Koen was met z'n telefoon bezig en toen hij opkeek zag hij pas de file. Hij klapte op de laatste auto en dat kostte het peutertje dat achter in die auto zat zijn leven. Het is hartverscheurend om Koens verdriet te zien en hem op de plek van het ongeluk te horen zeggen: 'Er is één schuldige en dat ben ik. Als ik daar niet gereden had, was dat jongetje nu gewoon een kleuter geweest.' Saber Khan reed op 3 mei 2013 een spookrijder aan; de oude man overleed ter plekke. Voor het ongeluk was Saber Khan een gelukkige

jongeman. Hij werkte, was aan het sparen, deed een opleiding en zou in december 2013 gaan trouwen. Hoewel hij geen schuld heeft aan het ongeluk, kan hij niet leven met het schuldgevoel. Lichamelijk en geestelijk is hij een wrak en hij heeft al diverse keren geprobeerd zich van het leven te beroven. Voor vrachtwagenchauffeur Jan was 20 maart 2008 de zwartste dag in z'n leven. Een suïcidale motorrijder crashte frontaal tegen de bumper van zijn veertigtonner. De vondst van een zelfmoordbriefje maakte een eind aan iedere twijfel over de schuld-vraag, maar Jan is kapot. In een briefje beloofde de vriendin van de motorrijder contact op te nemen, maar dat is nooit gebeurd.

SCHULDGEVOEL

Wat uit de gesprekken naar voren komt, is dat betrokkenen bij een dodelijk ongeval – schuldig of niet – óók slachtoffer zijn. Soms hebben ze jaren na het ongeluk hun leven nog niet op de rails. Soms was er contact

met de nabestaanden, soms ook niet. Toch kan dát juist belangrijk zijn voor het verwerkingsproces, zegt Petra Zoon. Ze is bemiddelaar bij Slachtoffer in Beeld, een organisatie die slachtoffers van zowel verkeersongevallen als van geweldsdelicten met elkaar in contact brengt. Petra: 'Het is vaak een moeilijk proces. Meestal komt een verzoek van de dader/veroorzaker. Er is schuldgevoel, schaamte en mensen willen graag iets aan herstellen doen. Wij onderzoeken de motivatie en behoeften van alle betrokkenen en bespreken daarna de vorm van het contact. Dat kan bijvoorbeeld een briefwisseling zijn. Maar het mooiste is een gesprek waarbij beide partijen elkaar in de ogen kunnen kijken. De ervaring leert dat het de betrokkenen goeddoet. Nabestaanden krijgen antwoord op hun vragen, bijvoorbeeld over de laatste momenten van hun geliefde. De enige die daar antwoord op kan geven, is degene die erbij was. Tegelijkertijd biedt de bemiddeling aan de veroorzaker de ruimte medeleven te tonen en ook te laten zien welke impact het ongeval op zijn of haar

leven heeft. Vooral bij verkeersongevallen zie je dat alle betrokkenen rouwen om wat er is gebeurd. Mensen delen het verdriet met elkaar en er komt een stuk rust. Ook bij de veroorzaker. Zeker bij een ongeval kan het de veroorzaker helpen als hij of zij in het gesprek merkt dat de nabestaanden hem niet beschuldigen.'

STAPJE VOORUIT

'Het leed blijft, maar het contact zorgt wel voor een stapje vooruit in het verwerkingsproces', zegt Petra. 'En dat is wat moet gebeuren voordat het een plaats kan krijgen.' Daarom vindt ze het erg jammer dat de politie na een verkeersongeval de veroorzakers vaak afraadt contact te zoeken. Omdat het te vroeg zou zijn. Petra: 'Mensen durven daarom niet eens bloemen naar het slachtoffer te sturen. Ik denk juist dat het goed is meteen aan de slachtoffers te laten weten dat je openstaat voor contact. Als nabestaanden een half jaar helemaal niks horen,

werkt dat vaak averechts. Dan zijn er allemaal aannames ontstaan en denken ze: nu hóeft het niet meer. Ik zeg niet dat zo'n bemiddelings-traject alles oplost, maar contact kan een hulpmiddel zijn in de verwerking voor beide partijen. Zelfs als iemand wél schuldig is, of als er bijvoorbeeld sprake is van moord. Wij zeggen hier altijd: je creëert een monster in je hoofd en dat monster wordt mens.'

www.slachtofferinbeeld.nl

[2DOC: IN ÉÉN KLAP | MAANDAG | NPO 2 | NCRV | 20.25]

*25 jaar na dato
ziet John nog
steeds haar
gezicht tegen zijn
voorruit*

*Het spijt me,
veel sterkte!*

